

Hồi 11

Sư Môn Tình Cờ

Au Dương Siêu chưa nguôi cơn giận, quên cả chuyện cờ thế của mình lợi ại như vậy mà đối phương chỉ rung tay khăn đen một cái, sức lực của lá cờ báu của mình đã tiêu tan liền mà chàng vẫn chỉ tay vào mặt thiếu nữ nọ quát lớn một tiếng:

- Võ Lâm Tam Tuyệt, danh trấn hải nội hải ngoại, người một con nhỏ miệng chưa hết hơi sữa mà dám tùy tiện nói nhục đến tên tuổi của ba vị như vậy?

- Sao người bảo ta làm nhục họ?

- Người là cái thá gì mà dám gọi các vị ấy là lão đại, lão nhị như vậy?

Thiếu nữ áo đen thất thanh cười hì một tiếng thu cái khăn đen bỏ vào túi rồi tiến lên vừa cười vừa nói tiếp:

- Mình đầy hơi sữa mà lại bảo người khác là đầy hơi sữa như mình, người mới thật là bất kính dám gọi ta là con nhãi con, Cầu lão nhị có mặt ở đây cũng không dám gọi ta như thế

- Người nói ngông cuồng như vậy không. sợ gió thổi rụng răng hay sao?

Âu Dương Siêu lại quát lớn, định tấn công tiếp.

- Câm mồm.

Thiếu nữ áo đen lớn tiếng trả lời:

- Nể tình giao hảo với Võ Lâm Tam Tuyệt lâu năm, ta mới nhường nhịn cho như thế, thật người không biết phân biệt lớn bé gì cả, mau báo danh cho ta biết mau đi.

Âu Dương Siêu nghe thấy đối phương dùng Bình Địa Lô nói như hổ gầm lên giật mình kinh hãi.

Quý vị nên rõ môn Bình Địa Lô, môn Sư Tử Hống của cửa Phật này, cần phải có nội lực cao siêu và luyện tới mức Tán Tụ tùy theo ý muốn mình mới có thể sử dụng được. Và ít nhất phải luyện sáu mươi năm công lực mới có thể sử dụng được môn Bình Địa Lô này. Bằng không sử dụng xong môn này sẽ bị học máu tươi lắm.

Âu Dương Siêu thấy thiếu nữ áo đen tuổi chừng đôi mươi mà sử dụng môn Bình Địa Lô này, mặt không chút đỏ nào, trông vẫn thản nhiên như thường đủ thấy nội công của nàng luyện cao thâm đến mức nào?

Nghĩ tới Âu Dương Siêu mới không dám ngông cuồng như trước, sợ thất lễ với bạn của sư môn cho nên trước khi chưa biết rõ đối phương là ai nhưng chàng cũng không chịu lép vế để lộ ra vẻ hãi sợ, liền đằng hoàng đáp:

- Tại hạ đi không đổi tên, ngồi không thay họ, lúc nào cũng là họ Âu Dương tên là Siêu.

Thiếu nữ áo đen mắt chớp mấy cái rồi hỏi lại:

- Âu Dương Siêu nào nhỉ? Có một vị Đại hiệp tên là Thần Kiếm Trần Bát Hoang Âu Dương Đơn có phải là người cùng gia đình với người không?

Âu Dương Siêu nghe nàng ta nói tới đó mặt tỏ vẻ rầu rĩ và biết thiếu nữ này không phải là người thường, vội đổi giọng ôn hòa và đáp:

- Đó là tiên phụ.

Ngờ đâu thiếu nữ vừa nghe chàng nói xong đã nổi giận lại rút cái khăn tay màu huyền ra quất bảo:

- Đừng có nói bậy. Bấy nhiêu tuổi đầu mà cũng đòi bắt chước người ta nói dối người.

Nói xong, nàng đã múa cái khăn xông lại tấn công liền.

Lần này Âu Dương Siêu không dám ra tay đấu chỉ giơ lá cờ lên tấn công hư một thế, rồi vội im về phía sau hơn trượng, mồm thì lớn tiếng hỏi:

- Chẳng hay tại hạ có điều gì không nên không phải...

Thiếu nữ áo đen vì ra tay quá mạnh không kịp thu tay lại nên đầu khăn đánh trúng vào một tảng đá lớn kêu đến bùm một cái tảng đá vỡ ra làm bốn năm mảnh, cát bụi bay mù mịt.

Nàng tấn công không trúng Âu Dương Siêu lại càng tức giận thêm, mồm thì thao thao bất tuyệt nói tiếp:

- Võ Lâm Tam Tuyệt với Âu Dương Đơn đại hiệp tử với nhau, bị đại hiệp đâm trúng một kiếm, mỗi hận thù ấy khi nào Cầu lão nhị lại chịu dồn hết công lực bình sinh và truyền thụ lá cờ báu cho con một kẻ địch như vậy. Đó chả là người định lừa dối ta là gì cơ.

Lúc này Âu Dương Siêu mới hiểu ra, trong lòng hơi yên liền gượng cười đáp:

- Ra là thế đấy.

Thiếu nữ áo đen lại định tấn công và mồm thì nói tiếp:

- Hai việc này thế nào cũng có một thật một giả.

- Cô nương áp bức người quá nổi.

- Sao người bảo ta là áp bức?

- Nếu tại hạ không phải là môn hạ của Tam Tuyệt, thì đây đã có cờ báu làm chứng, nếu bảo tại hạ không phải là dòng dõi họ Âu Dương thử hỏi cô nương trên thiên hạ này có ai lại giả mạo con của người ta như thế không?

- Nếu hai việc đấy là thật cả thì lúc bấy giờ chắc thế nào cũng có một cuộc lừa dối ở bên trong.

- Theo ý kiến của cô nương thì cô nương cho là tại hạ lừa dối việc nào?

- Người lừa dối Tam Tuyệt để lấy cờ báu chứ còn việc nào nữa?

- Cô nương căn cứ vào đâu mà bảo tại hạ lừa dối như thế?

- Thế nào người cũng không nói cho Tam Tuyệt biết mình là con của Âu Dương Đơn bằng không...

- Điều này cô nương đoán không sai.

- Hừ... Cầu lão nhị thông minh suốt đời mà bị người lừa dối được. Tiểu tử người cũng tài ba đấy.

- Không riêng cờ báu mà cả cây sáo ngọc nữa.

Nói xong, chàng liền móc túi lấy cây sáo ngọc ra múa lên một vòng tỏ vẻ đắc chí.

Thiếu nữ áo đen càng tỏ vẻ mất tự nhiên hơn.

Âu Dương Siêu lại móc túi lấy cả Tam Tuyệt Lệnh Phù ra nữa, tay phải cầm cờ và sáo, tay trái cầm lệnh phù có ánh sáng lóe mắt, tung lên một cái rồi lại chộp lấy bỏ vào trong túi rồi nói tiếp:

- Cô nương đã thấy rõ chưa? Tại hạ có thật là môn hạ của Tam Tuyệt không? Như vậy tại hạ làm sao mà lừa dối lấy được cả ba vật một lúc như vậy

Thiếu nữ áo đen càng ngạc nhiên thêm, vẻ mặt rầu rĩ và hỏi tiếp:

- Chẳng lẽ Võ Lâm Tam Tuyệt đều bị người lừa dối một cách dễ dàng hay sao?

- Âu Dương Siêu tôi dù không ra gì thật, nhưng không đến nỗi lừa dối ân sư như thế.

- Thực họ đã truyền hết tài nghệ cho người và biết rõ người là con kẻ thù của họ ư?

- Lúc ấy các vị ân sư chưa biết.

- Cho nên người không nói rõ lai lịch của mình cho Tam Tuyệt hay phải không?

- Lúc ấy chính lại hạ cũng không biết mình là ai? Thì làm sao mà nói rõ được cho ân sư hay.

- Hà... hà....hà...

Thiếu nữ áo đen bỗng lớn tiếng cười rồi nói tiếp:

- Thật là một tay nhà nghề lừa dối có khác. Không quên được thói quen lại lừa dối một lần nữa.

- Cô nương bảo tại hạ lừa dối ai?

- Lừa dối ta chứ còn lừa dối ai nữa?

- Tôi lừa dối cô nương làm chi?

- Trên thiên hạ này làm gì có người lại không biết được tên họ và lai lịch của mình như thế?

- Cô nương đã không tin thì tại hạ biết nói năng làm sao đây?

- Những lời nói lừa dối người như thế thì ai...

- La cô cô, xin tiền bồi dưỡng có nghe lời của y.

Trong rừng thông bỗng có tiếng một người nói vọng ra như vậy. Tiếp theo đó bỗng có một bóng người thấp thoáng rồi một thiếu niên trông như một đứa con nít đầu kết một cái đuôi sam chổng ngược lên trời như trẻ hầy còn nhỏ vậy, phi thân ra.

Thiếu nữ áo đen trông thấy thiếu niên mặt non choẹt ấy nghĩ ra được một kế liền hỏi:

- Cháu bé, sư phụ của cháu cũng tới đây à?

Thì ra thiếu niên ấy họ Giang tên là Văn Long, tiểu đệ tử của Hoàng Phú Tiên, người chưởng môn của phái Côn Luân, biệt hiệu là Trại Na Tra.

Chắc quý vị còn nhớ khi ở Thiên Tâm Trang Văn Long đã được gặp Thần Châu Tam Kiệt ở tửu lầu, nhưng Âu Dương Siêu không nhận ra y.

Hãy nói Văn Long tiến tới gần cung kính vái chào thiếu nữ áo đen rồi mặt méo mó đáp:

- Thừa cô, sư phụ cháu với sáu vị chưởng môn của sáu môn phái khác hẹn nhau lên núi Hoàng Sơn này để kết liễu mối thù các người liên tay vây đánh Âu Dương Đơn năm xưa, ngờ đâu y chưa đến ngày hẹn ước đã bắt cóc bảy vị chưởng môn còn chôn thuốc nổ ở trên đỉnh núi Thiên Đô...

Âu Dương Siêu nghe thấy thiếu niên ấy nói như vậy tức giận khôn tả, liền múa động lá cờ bấu định tấn công, mồm thì quát mắng:

- Bậy nào! rõ ràng đó là quỷ kế của bảy môn phái các người mà lại...

Thiếu nữ áo đen nghe nói sầm mặt lại hỏi:

- Hừ... thị tài hà hiếp người ư?

- Không phải là tại hạ thị tài hà hiếp người mà quả thật là...

- Người có thù với bảy đại môn phái, việc này ta không cần biết phải trái cả.

Văn Long cảm thấy thất vọng liền cau mày lại nói tiếp:

- La cô cô, còn việc này thế nào La cô cô cũng phải can thiệp.

- Việc gì. Chẳng lẽ y dám phạm phải điều tối kỵ của ta hay sao?

- Đúng thế!

Thiếu nữ áo đen liền biến sắc mặt, sát khí đằng đằng, khác hẳn hồi nãy, trợn to đôi mắt lên nhìn Âu Dương Siêu và hỏi tiếp:

- Tiểu tử, vạn ác dâm vi thủ, người có biết không?

Âu Dương Siêu ngẩn người ra, sắc mặt của chàng cũng thay đổi luôn. Không phải chàng sợ thiếu nữ áo đen, nhưng là vì câu “Vạn ác dâm vi thủ” đó quá kỳ lạ, chàng không hiểu ở đâu ra lại có câu chuyện ấy? Chàng đang bực tức thì thiếu nữ áo đen lại quát hỏi tiếp:

- Dù không sợ báo ứng, nhưng người không sợ làm mất hết tên tuổi của Võ Lâm Tam Tuyệt với hiệp danh của Âu Dương Đơn hay sao?

Lời nói của nàng câu nào cũng tựa như dao nhọn sắc bén đâm vào giữa trái tim chàng, chàng liền sầm nét mặt lại lớn tiếng hỏi lại nàng:

- Sao vô cớ đổ oan cho người như vậy? Có gì làm bằng cớ nào?

Thiếu nữ áo đen quay đầu lại hỏi Giang Văn Long rằng:

- Cháu nhỏ kia, nói chứng cứ ra để cho y chết một cách khỏi ân hận.

Văn Long thấy Âu Dương Siêu trợn trừng mắt lên nhìn mình như vậy y vội từ từ lui về phía sau nửa bước, mồm thì nói:

- Rõ ràng cháu thấy y quyến rũ hai thiếu nữ tới Thiên Tâm Trang sợ người ngoài biết y còn bảo một cô nương giả dạng nam trang để lấp mắt thiên hạ, ngoài ra y còn lén lút lút, có một thứ thuốc viên cải trang dị dung...

Thiếu nữ áo đen nghe nói tức giận đến nghiến răng kêu côm cốp, tay múa tít cái khăn. Đủ thấy nàng tức giận đến mức độ nào rồi.

Âu Dương Siêu sợ nàng ta đột nhiên ra tay tấn công, gây nên một trận đấu, nhưng đó chỉ là việc nhỏ, chàng chỉ sợ vì thế mà hủy hết thanh danh của mình, đó mới là việc lớn. Nên chàng không đợi chờ Văn Long nói dứt đã vội cướp lời nói:

- Vị cô nương này chớ nghe lời của y nói.

- Chả lẽ y dám nói dối với ta hay sao?

Văn Long vội cãi:

- Nếu cháu có nói sai nửa lời thì tùy ở cô cô xử trí như thế nào cháu cũng xin chịu.

Âu Dương Siêu vừa cười vừa hỏi tiếp:

- Thế ra lời của người không sai nửa câu hay sao?

Thiếu nữ áo đen lại hỏi tiếp:

- Việc ấy có thật hay sao?

- Vâng, có hai thiếu nữ ấy thật, nhưng tiếc thay hai nàng ấy lại là chị cả và chị hai của tị hạ, ba chúng tôi được người ta gọi là Thần Châu Tam Kiệt và chúng tôi đã thể cùng sanh cùng tử với nhau.

- Thần Châu Tam Kiệt ư?

- Vâng, chị cả là Bạch Y Truy Hồn Phấn Diện Thư Sinh Đoàn Băng Dung là con gái của Ngọc Địch Lang Quân, tam ân sư của tị hạ.

- Bậy nào! Đoàn lão tam làm gì có con gái nào.

Thiếu nữ áo đen giận dữ nói như vậy.

Âu Dương Siêu vẫn mỉm cười ung dung nói tiếp:

- Đó là cô nương ít thấy mới lấy làm lạ, chị Dung là con gái của Tam ân sư mẫu Thiên Ma Giáo Chủ Thiên Ma Tiên Nương Hoa Bích Dung, đồ đệ của Băng Phách phu nhân, như vậy giả dối sao được.

Chàng nói đồng dục và nghiêm nghị và nàng nọ lại là con và môn đồ của những danh nhân kỳ túc trong võ lâm, khiến ai cũng phải tin tưởng, chứ không dám ngờ vực nữa.

Thiếu nữ áo đen ngẫm nghĩ giây lát lại hỏi tiếp:

- Còn một ai nữa là ai?

- Nhị tử Ngô Quyên Quyên, là đệ tử đích truyền của Lôi Âm Thần Ni.

Thiếu nữ áo đen thấy Âu Dương Siêu trông rất chính khí, lại nói năng một cách thao thao bất tuyệt như vậy đủ thấy lời nói của chàng không phải giả dối nên nàng quay lại bảo Văn Long rằng:

- Cháu bé, có bằng cớ nào nữa không?

Văn Long cau mày láy cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Được, cho người đã khá chống chế, vậy còn một thiếu nữ áo bạc cùng ở chung với người tại một tửu điểm trong tiểu trấn ở Hoàng Sơn, hai người rất âu yếm nhau, vậy người còn chống thế được nữa không?

- Thiếu nữ áo bạc nào?

Thiếu nữ áo đen bỗng nghiêm nét mặt lại hỏi như vậy và hỏi Văn Long tiếp:

- Cháu nhỏ, cháu đã trông thấy thiếu nữ áo bạc ấy ư?

Văn Long vội cung kính đáp:

- Tiểu bối có trông thấy, việc này không giả dối chút nào?

- Mặt nàng ta ra sao?

- Nàng tuổi chừng mười bảy mười tám, tóc mượt như tóc mây, mặt hình bầu dục, không đánh phấn mà da trắng như ngọc ngà, lông mày không cong mà xếch ngược, khác hẳn người thường.

Thiếu nữ áo đen nghe nói đến đó bỗng chộp tay Văn Long lay mấy cái hỏi tiếp:

- Cháu bé, lời nói của cháu có thật không?

Vẻ mặt của nàng rất gay gắt và cũng rất kích động.

Văn Long bị nàng ta bóp đầu quá mặt méo mó đáp:

- Tiểu bối đâu dám nói dối, cô cứ hỏi Âu Dương Siêu.

Âu Dương Siêu không đợi người thiếu nữ áo đen hỏi mình, đã lớn tiếng đáp:

- Y nói không sai. Quả có việc ấy thật!

Thiếu nữ áo đen nghe nói mặt biến sắc, đôi môi mấp máy, gương mặt mới lên tiếng hỏi tiếp được.

- Có thật nàng với người đã âu yếm với nhau và ở chung với nhau không?

- Có thể thật!

- Nàng ta là ai?

Âu Dương Siêu nghĩ thầm:

"Lạ thật, dù cho người ấy có là ai chẳng nữa cũng có việc gì đến người đâu mà sao người hạch sách ta đến thế? Nàng này nhiều sự thật."

Chàng nghĩ như vậy xong, liền tùm tùm cười đáp:

- Việc gì đến cô nương mà cô nương lại can thiệp đến nhiều việc như thế?

- Việc này ta nhất định can thiệp tới.

- Nếu Âu Dương Siêu tôi không thích người ta lý đến gia sự và việc riêng của tôi thì sao?

- Cái gì là việc gia đình, cái gì là việc riêng?

- Phải!

- Thế người đã thành hôn với thiếu nữ áo bạc ấy. Hai người đã kết làm phu phụ rồi ư?

- Tuy chúng tôi chưa làm lễ hợp cẩn nhưng đã trở nên phu phụ rồi.

- Hừ! Quân không biết liêm sỉ gì hết.

- Sao cô nương lại mở mồm chửi người như thế.

- Ta hỏi người, thiếu nữ áo bạc đó có phải là Giang Mẫn.

Âu Dương Siêu mừng thầm, bụng bảo dạ rằng:

"Lần này ta đã thâm lượm được tin tức rồi".

Thì ra chàng tưởng Giang Mẫn bị bắt cóc mà chàng chưa tìm được manh mối, bây giờ thiếu nữ này biết tên họ của nàng thì tất nhiên nàng ta thế nào cũng có liên can với nàng, bất cứ đối phương là thù hay là bạn, dù sao mình cũng biết tin của Giang Mẫn hiện đang ở đâu? Vì thế chàng mới thấy phấn chấn vô cùng vội đáp và hỏi lại:

- Phải! Hiện giờ nàng ở đâu?

Nào ngờ thiếu nữ áo đen nghe chàng hỏi như vậy mặt liền biến sắc giận dữ khôn tả lớn tiếng quát mắng:

- Giỏi lắm! Ta chưa hỏi người mà người đã hỏi ta như vậy.

- Cô nương đã biết tên họ của nàng thì tất nhiên cô nương phải biết rõ việc này, tại hạ không hỏi cô nương thì còn biết hỏi ai nữa?

- Việc gì thế?

- Giang Mẫn bị bắt cóc, cô nương đã biết rõ mà lại còn giả vờ hỏi như vậy?

- Giang Mẫn bị bắt cóc ư? Bị ai bắt cóc thế?

- Tôi chưa biết rõ cho nên...

Văn Long đã lớn tiếng nói:

- Cô đừng nghe y nói vậy. Rõ ràng y đã chán ghét thiếu nữ áo bạc rồi bằng không với công lực của Tam Kiệt như thế mà không thể bảo vệ nổi cho cô ta hay sao?

Thiếu nữ áo đen càng tức giận thêm, múa tít cái khăn tay, quát tháo như sấm động nói tiếp:

- Ta phải quét sạch cửa ngõ cho Võ Lâm Tam tuyệt mới được và cũng phải dạy một đứa con mắt dạy cho vợ chồng Âu Dương Đơn.

Mồm nàng vừa quát thì nàng cũng vừa xông lại tấn công luôn.

Âu Dương Siêu không hiểu tại sao nàng lại nổi giận như thế. Nhưng lúc này không cho phép, chàng liền múa lá cờ, mồm thì quát lớn:

- Có chuyện gì cứ việc, thông thả mà nói, hà tất cô nương phải ra tay đấu với tại hạ như vậy.

Thiếu nữ áo đen cứ múa tít cái khăn tấn công các nơi đạo huyết của Âu Dương Siêu, mồm thì nói:

- Tiểu tử, người cũng có tư cách gọi ta là cô nương ư? Người nông cuồng thật.

Âu Dương Siêu không hiểu lai lịch của thiếu nữ này ra sao, vừa chống đỡ vừa lớn tiếng hỏi

- Thế ra tiền bối là La lão tiền bối đấy à.

- Trong mắt người làm gì còn có mục Huyền Huyền Ngọc Nữ La Lãnh Phương này nữa.

Âu Dương Siêu nghe nói toát mồ hôi lạnh ra liền đáp:

- Kẻ vô tri không biết tội, quả thật tiểu bối không biết tiền bối là La lão tiền bối.

- Môn quy của ta không được nghiêm, điều này ta không trách người nhưng, ta có một điều kiện hơi vô lý một chút, nhưng dù sao người cũng phải nể mặt già này một phen mới được.

Giọng nói của bà ta rất bi đát, hiển nhiên bà ta vừa yêu cầu vừa dọa nạt, Âu Dương Siêu lại cung kính đáp:

- Xin tiền bối cứ dạy bảo.

- Ta hẹn người trong một tháng trời phải tìm ra Giang Mẫn và hai người phải nói rõ sự thật ở trước mặt ta.

- Tiểu bối xin hết sức tuân theo lời dạy bảo của lão tiên bối dù lúc này tiểu bối cũng lo âu lắm, chỉ muốn...
 - Ta không cần biết chuyện của người
 - Vâng!
 - Nếu quả thật người đã dụ dỗ Giang Mẫn thì lúc ấy đừng có trách ta đấy nhé.
 - Vâng. Nhưng quyết không có chuyện dụ dỗ như lão tiên bối ngờ vực đâu.
 - Nếu Giang Mẫn phạm môn quy ta cũng sẽ chấp hành giới luật ngay.
 - Tiên bối...
 - Thôi đừng có nói nhiều nữa. Nhỏ kia không ngờ thanh danh của Âu Dương Đơn với La Lãnh Phương này lại bị hai đứa nhỏ các người làm hủy hoại hết.
 - Xin tiên bối hãy nghe tiểu bối giải thích...
 - Khởi cần giải thích, một tháng sau ta sẽ ở Hoàng Lạc Lầu đợi chờ người.
- La Lãnh Phương nói xong, liền tung mình đi luôn.
Thân pháp của bà ta nhanh khôn tả chỉ thoáng cái mất dạng liền.

-- o O o --